

dring af lov om brandsikring af ældre beboelsesbygninger m. v. (Genhusningspligt) [af Wilhjelm m. fl.].

(Lovforslag nr. L 116. Fremsat 22/3 77).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Boligministeren (Ove Hove):

Brandsikringslovens § 13 bygger på det princip, at kommunalbestyrelsen til supplerung af den pligtmæssige genhusning, der allerede i saneringstilfælde består inden for det almennyttige byggeri, kan indgå aftaler med sammenslutninger af grundejere og lejere om fremskaffelse af yderligere lejligheder til genhusning i brandsikringstilfælde. Det forslag, vi skal behandle her, går ud på, at kommunalbestyrelsen skal kunne pålægge såvel private grundejere som almennyttige boligselskaber at stille ledige lejligheder til rådighed til genhusning.

Baggrunden for forslaget er ifølge bemærkningerne – her tillader jeg mig at citere:

»Det må endvidere konstateres, at det i Københavns kommune, hvor genhusningsproblemet er størst, ikke som forudsat ved lovens gennemførelse har været muligt ad frivillighedens vej fra private grundejere at fremskaffe det forventede – endsiige det fornødne – antal lejligheder til genhusning . . .«

Man har fra forslagsstillernes side endvidere henvist til, at det vil være nødvendigt at inddrage de privatejede beboelsesejendomme, så brandsikringskravene ikke – og jeg tillader mig igen at citere:

»... slækkes helt uforsvarligt for at bringe antallet af nedrivninger i overensstemmelse med nogle alt for begrænsede genhusningsmuligheder . . .«

Det er rigtigt, at bl. a. genhusningsmuligheden sætter en naturlig grænse for, hvor langt man kan gå med hensyn til at kræve øjeblikkelig nedrivning, men det må heller ikke glemmes, at mange af de ejendomme, der i dag bliver betegnet som brandfælder, ikke skal nedrives. De skal ombygges for derefter at kunne stå en årrække endnu.

Jeg vil gerne med hensyn til genhusningsproblemerne ganske kort gøre de bemærkninger, at både Københavns og Frederiksberg grundejerforeninger – og det er jo her, lovforslaget peger på de største problemer – har erklæret sig villige til at medvirke til genhusning

og har lovet at stille indtil 1.000 lejligheder til rådighed. Grundejerne har ved flere lejligheder og sidst i januar måned bekræftet denne aftale og bekræftet, at man på nuværende tidspunkt har omkring 400–500 lejligheder, der er til rådighed, og tilsagn om flere erstatningslejligheder.

Jeg finder det derfor forkert, når det i bemærkningerne til forslaget anføres som en konstatering, at det ikke har været muligt at fremskaffe det forventede antal lejligheder i Københavns kommune fra private grundejere. Forbuddene mod benyttelse af de lejligheder, der skal nedlægges i forbindelse med brandsikring, vil i de fleste tilfælde først træde i kraft i løbet af foråret og sommeren, og ingen vil vel med rimelighed forlange, at genhusningslejlighederne skal være til rådighed, endnu før det overhovedet er opgjort, hvor mange familier der skal genhuses.

Disse initiativer inden for den private boligmasse skal yderligere sammenholdes med, at Boligselskabernes Landsforening så sent som i marts i år har erklæret sig indforstået med for en periode af 2 år at forøge antallet af genhusningslejligheder i det ældre almennyttige byggeri fra hver femte til hver tredje ledige lejlighed, ligesom Københavns kommune har lovet på tilsvarende måde at forøge genhusningen inden for kommunens egne beboelsesejendomme.

På denne baggrund er det min helt klare vurdering, at opgaven kan løses tilfredsstillende uden tvang, og jeg skal derfor tillade mig at afvise lovforslaget.

Henning Jensen (S):

Jeg skal på mit partis vegne afvise det fremsatte lovforslag under henvisning til boligministerens svar og redegørelse for et øjeblik siden. Vi føler os overbevist om, som også nævnt af ministeren, at genhusningsproblemerne kan løses som foreslået efter de forhandlinger, der er ført mellem Grundejernes Landsforbund og de almennyttige boligselskaber.

Jeg vil i øvrigt også gerne henvise til de bemærkninger, boligministeren gjorde i forbindelse med behandlingen af ministerens forslag om ændring af brandsikringsloven, for så vidt angår tidsfristerne. Deraf fremgik det jo meget klart, at de forhandlinger, som den forhenværende boligminister havde ført, og som nu er taget op af den nuværende boligminister, førte